

Původ (zdroj) události / Událost - původ (zdroj)

Každé pravé jsoucno je událostným děním, je událostí. Každá pravá událost má svůj původ (zdroj, počátek) v něčem, co nejen ještě není, ale co se teprve musí stát (přesně: stávat, musí nastávat, musí se začít uskutečňovat a odehrávat), ale zejména v něčem, co ještě není tou událostí, kterou se pak eventuálně stane. Na tom, co se jakožto určitá událost uskuteční a jak se to uskuteční, má nepochybně svůj významný podíl také řada okolností. Takové okolnosti ovšem nemohou být považovány za sám zdroj oné události, ta událost totiž není produktem oněch okolností. Ty okolnosti se stávají více či méně významnými okolnostmi teprve tím, že si je ona událost za své okolnosti vezme, vybere, že na ně zareaguje tak, že si z nich něco osvojí, totiž právě to, čím si z nich udělá své vlastní okolnosti. Toto přivlastnění čehosi, co je sice původně mimo onu událost, ale co je do ní nějak (a většinou jen zčásti, jen v nějakém ohledu) vtaženo, zajistě onu uskutečňující se událost předpokládají, neboť je to ona, která z jich dělá své vlastní okolnosti, tj. která si z nich něco přivlastňuje. Událost (snad s výjimkou událostí primordiálních, ale ty nyní nebudeme zatím uvažovat) se ve svém událostném dění uskutečňuje jako to, čím pak bude (a jest), také tím, jak si osvojuje něco z jiných událostí kolem sebe. Proto nemůžeme předpokládat, že její vlastní, okolnostmi ještě nepoznamenaný původ už její celý průběh jednoznačně předznamenává. V přicházející (a tedy nikoli prázdné ani vágní, ale již zčásti strukturované) „její“ budoucnosti se uskutečňování události připravuje, ale ne tak, jak si to představoval Platón, že by tu byly už hotové nějaké vzory (pravzory), které by ona událost ve svém dění jen napodobovala, jímž by se jednoznačně řídila a spravovala. Právě proto se tu vůbec nehodí dávno již prefabrikovaný pojmový „zkrat“, označovaný jako „Wesen“ nebo – pro mne – „bylost“ (připomínka řeckého termínu OYSIA, ale nikoli přesně v aristotelském smyslu), totiž jako to, čím událost od svého počátku byla a čím dosud zůstává (jest) až do svého skončení. To, čím každá konkrétní (určitá) událost „jest“, je zakotveno v její neurčenosti a tedy neodhadnutelnosti předem, vlastně jen v tom, že by mohla také nebýt, a pokud ano, pak i něčím jiným, než čím se potom opravdu stává a stane. Kdybychom sáhli k tradičním termínům, mohli bychom říci, že vlastní původ události se vztahuje jen k její existenci, nikoli k její esenci, která se naopak v jistých mezích vytváří teprve v průběhu událostného dění, jež se musí nějak utvářet za pomoci reagování na nejbližší okolí a díky použití „materiálu“ k výstavbě vlastního uskutečňování.

(Písek, 050210-2.)